

anerkjendt baade af Rigsdagen og af Ministeriet, at Udgiften trænger til en Bevilling af Rigsdagen gennem Finantsloven. Det forekommer mig, at Spørgsmaalet hermed er afgjort saaledes, at naar man senere kommer til Regnskabet, maa Rigsdagen være aldeles berettiget til, forsaavidt der opstaaer Spørgsmaal, om en Overskridelse finder Sted eller ikke, at give sin Billigelse til en saadan Overskridelse. Indtil Lovgivningen for hele dette Forhold forandres, er det aldeles klart for mig, at Rigsdagen har fuldkommen Competence til at afgjøre de foreliggende Spørgsmaal.

Andræ: Jeg ønsker, at den Opfattelse af Sagen, som jeg har bestræbt mig for at gjøre gjældende, maa komme til at staae klar og utvivlsom, og jeg skal derfor ikke undlade endnu at tilføie nogle Ord, der væsentlig vilde kunne reasumere, hvad jeg allerede har udvirket, men som i flere Henseender er bleven misforstaaet, blandt andet af den ærede sidste Taler. Jeg har slet ikke her villet argumentere fra, hvad der i og for sig var hensigtsmæssigt eller rigtigst, jeg har kun historisk anført, hvorledes Regjeringen i sin Tid havde troet, at dette Forhold, der nu var bleven forviklet, kunde ordnes paa en Maade, der i ethvert Fald ikke var uhensigtsmæssig, men jeg anførte udtryffeligt, at det ikke blev taget tilfølge, og paa Grund af den Modstand, som denne Ordning af Sagen mødte fra Rigsdagens Side, blev dette Forsøg opgivet. Jeg har altsaa ikke paa nogen Maade støttet det, jeg nu har gjort gjældende, paa det Forsøg paa at gennemføre en Ordning, som ikke blev gennemført; jeg fremhævede udtryffeligt, at saaledes som Sagen nu forelaae, havde Kongeriget en grundlovs-hjemlet Ret til at befatte sig med Coloniernes indre Anliggender, men ikke mere end dette. Naar der nu spørges om, hvad der er Lov, saa maa jeg bede om, at man henviser til Lovens tydelige og klare Ord, thi her ere disse Ord tydelige og klare, og at man ikke henviser til hvad en Minister kan have ytret ved Forelæggelsen af en Finantslov, eller til hvad der er opført i en Finantslov. Det er ikke undgaaet min Opmærksomhed, at der dennegang,

under Finantslovsforslagets Behandling i det andet Thing, er, saavidt jeg troer, for første Gang gjort Forsøg paa at gaae ind paa Ordningen af disse Handelen vedkommende Forhold. Om jeg ikke mindes feil, fremkom der under Finantslovens første Behandling endogsaa en Anerkjendelse af, at det ikke kunde nytte synderligt, at see paa denne indenfor Vinien opførte Sum vedkommende Grønland, det var en Sag som man ikke maatte røre ved; det var den Opfattelse af Forholdene, der synes at have gjort sig gjældende efter den Maade, hvorpaa Sagen tidligere var tagen; nu seer jeg imidlertid meget vel, at Finantsudvalget er gaaet en anden Vej, er kommen ind paa en speciel Behandling af disse Forhold, men jeg veed ikke, hvorvidt Finantsloven vil komme til for Folkethingets Vedkommende at gaae igjennem paa denne Maade, og endnu mindre veed jeg, hvorvidt den vil blive vedtagen af Landstthinget i denne Skikkelse, saa endnu er der aldeles ikke Noget givet om, hvorledes Rigsdagen vil stille sig til Spørgsmaalet. For mit Vedkommende vil jeg være saa bestemt derimod, som jeg kan være imod Noget, thi jeg vil altid lade min Stemme gaae imod, hvad jeg anseer for grundlovsstridigt, og grundlovsstridigt vilde det være, dersom man vilde tilvende sig nogen Ret til at beslutte over Noget, der ikke vedkommer Kongeriget. Noget ganske andet vilde det være, hvis man, i Erkjendelse af at der under Udgifterne kunde skjule sig Poster, der vedkom de indre Anliggender, vilde votere derover, men hvad Missionsvæsenet angaaer, der, som jeg før udtryffeligt bemærkede, maa, naar man vil fastholde denne Søndring, henføres til de indre Anliggender, da maa det ikke tabes af Sigte, at det føres aldeles særligt for sig, saa derom kan der i denne Betydning ikke være Tale; Handelen afgiver vel et vist Tilskud til Missionsvæsenet, men det har sin egen bestaaende Bestyrelse, der heller ikke er blandet sammen med det Øvrige. Derimod indrømmer jeg, saaledes som jeg allerede tidligere har gjort opmærksom paa, at der af Udgifterne vel kunde være nogle, der havde en vis communal Charakter, og som saaledes kom til at berøre de indre Anliggender; naar man nu, mistvivlende om at kunne udsondre dem, dog alligevel vilde have nogen Ind-